

get vigepligt og skal stoppe før fremkørsel i et kryds eller over jernbanespor.

Tilkendegivelse af ubetinget vigepligt ved afmærkning med »fuldt stop« og/eller »stoplinie« stiller krav om særlig agtpågivenhed, og fremkørsel med uheld til følge vil derfor normalt altid medføre frakendelse, selv om føreren forinden er standset helt op.

Den ubetingede vigepligt kan endvidere markeres med »ubetinget vigepligt« ved tavlen B 11 (trekant på spidsen). Tavlen anvendes normalt sammen med vigelinie S 11 (hajtænder). Tavlen angiver, at trafikanter har vigepligt for den kørende færdsel fra begge sider.

Det fremgår af praksis, at der som hovedregel sker frakendelse efter § 126, stk. 1, nr. 1, i tilfælde, hvor tiltalte efter at have passeret hajtænderne forvolder skade. Der kan ligeledes ske frakendelse, selv om der alene er opstået fare for skade. Konkrete omstændigheder, f.eks. at tiltalte har holdt stille ved hajtænderne, er kørt langsomt frem, at overskridelsen er sket i et mindre eller ringe befærdet kryds, hvor trafik med højere hastighed ikke kan forventes, at hajtænderne er delvis udviskede, eller at udsynet er nedsat kan – selv om der er voldt skade – i visse tilfælde medføre frifindelse for frakendelsespåstanden.

Det fremgår af § 26, stk. 3, at der gælder ubetinget vigepligt ved udkørsel fra parkeringsplads, ejendom eller grundstykke, tankstation eller andet lignende område uden for vej, fra sti, gågade, markvej eller lignende og ved enhver udkørsel fra vej, der sker over fortov, cykelsti eller rabat, som er hævet over kørebanelen på den vej, der køres ind på. Bestemmelsen opregner de tilfælde, hvor der gælder ubetinget vigepligt uden særlig afmærkning.

Synspunktet bag reglen er, at de kørende normalt ikke vil være i tvivl om, at de ved udkørsel fra de nævnte områder og veje bør holde tilbage for færdslen fra begge sider. Det fremgår imidlertid af vejafmærkningsbekendtgørelsen, at den ubetingede vigepligt efter stk. 3 i en lang række tilfælde bør tydeliggøres gennem afmærkning. Afmærkning kan således alene udelades, hvor den ubetingede vigepligt tydeligt fremgår af vejudformningen.

Praksis på området tyder på, at det væsentlige for frakendelsesspørgsmålet er, om tiltalte holdt stille før udkørslen. Er dette ikke tilfældet, sker der i hvert fald ved udkørsel med uheld til følge en frakendelse efter § 126, stk. 1, nr. 1.

Hvis der ikke gælder ubetinget vigepligt efter § 26, stk. 2 eller 3, gælder der i medfør af § 26, stk. 4, højre vigepligt, når kørendes færdselsretninger skærer hinanden. Ved højre vigepligt har føreren af det køretøj, der har det andet køretøj på sin højre side, vigepligten.

Højre vigepligt er kendetegnet ved, at der ikke er afmærkning.

Der findes ikke nyere retspraksis vedrørende tilsidesættelse af højre vigepligt, men efter ældre retspraksis sker der ikke frakendelse efter § 126, stk. 1, nr. 1, i disse tilfælde.

Det fremgår bl.a. af § 26, stk. 6, at kørende ikke må svinge til venstre, før det kan ske uden ulempe for modkørende færdsel. Det fremgår videre, at de kørende ved svingning til højre ikke må være til ulempe for cyklister og knallertkørere, der kører lige ud.

Praksis viser, at i tilfælde, hvor der svinges til højre, uden at der standses op, og dette forårsager sammenstød med cyklist eller knallertkører, frakendes førerretten efter § 126, stk. 1, nr. 1. Det samme er tilfældet, hvis føreren har holdt stille og har set cyklisten/knallertføreren, men ment at kunne fortsætte sit højresving. Konkrete omstændigheder, som for eksempel at tiltalte svinger langsomt samtidig med, at den pågældende orienterer sig, modpartens hastighed og skadens omfang, kan dog få betydning for frakendelsesspørgsmålet.

Hvis der forårsages uheld ved svingning til venstre på »hurtig« vej (hovedvej, motortrafikvej eller anden vej til hurtigkørende trafik), frakendes førerretten, uanset om føreren har holdt stille inden svingningen. I andre tilfælde (svingning på »ikke-hurtig« vej) er hovedreglen, at der sker frakendelse. Konkrete omstændigheder, som for eksempel at tiltalte har holdt stille før svingning, langsom fremkørsel og dårlige oversigtsforhold, kan have betydning for frakendelsesspørgsmålet.

1) Tilsidesættelse af forbud mod kap- og vædekørsel (§ 37, stk. 4)

Det fremgår af § 37, i hvilke tilfælde politiet eller justitsministeren kan tillade cykel- og motorløb.

Cykelløb må således kun finde sted med politiets tilladelse, ligesom justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om gennemførelse af motionsløb for cyklister. Det kræver tillige politiets tilladelse at afholde motorløb på bane uden for vej.

Endvidere kan justitsministeren tillade, at et internationalt motorløb passerer dansk område, at der afholdes orienteringsløb og præcisionsløb med motor-køretøjer og knallerter, og at der undtagelsesvis afholdes hastighedskonkurrencer på mindre betydende og mindre befærdede veje, der på betryggende vis er afspærret fra al anden færdsel.

Ved lov nr. 292 af 28. april 2000 blev der endvidere skabt mulighed for, at justitsministeren kan tillade, at der afholdes de såkaldte »city-løb« på vej, som normalt benyttes til almindelig færdsel.